

Zwerwersvriendschap.

Een mijnheer is het niet, al draagt hij een hoed en een gekleede jas!

Je kunt ze zoo bij honderden zien, als je eens 's avonds 't Embankment langs wandelt in Londen. Mannen en vrouwen. De een al meer verlopen dan de ander. Ze slapen daar, zittend of liggend op de banken, gedoken tegen den kaai-muur, die de straat langs de Theems beschut tegen overstroming. 't Zijn niet de beste vertegenwoordigers van het Engelsche volk. 't Zijn ook niet allen Engelschen. Waar ze van leven, moet ge maar niet vragen! Bedelen, venten met een penny-article, een vrachtje doen, stelen als 't niet anders wil! 's Winters trekken ze naar de Workhouses, waar ze gratis nachtlogies krijgen, maar er in den morgen een paar uur voor moeten werken, steenen bikken, hout hakken, werk uitpluizen of dergelijke nuttige bezigheden. Maar in den regel doen ze liever niets dan een klein beetje. En als 't wat opzomert, blijven de Workhouses leeg en raakt 't Embankment vol. Een paar „bobbies" (politieagenten) meer komen wat toezicht houden. En 't is al weer klaar.

Wat kan een mensch toch diep zinken!

En wat wijsheid is er noodig om voor deze diep-gezonkenen wat te doen. Een aalmoes helpt natuurlijk niet. Als er minder aalmoezen werden gegeven door weldadige dames en goedgeefsche heeren, dan zou er zeker minder armoede zijn. Daar liggen er op 't Embankment, die er hun werk van maken arm te zijn, getrouwde mannen, die de zorg voor hun gezin maar aan de maatschappij overlaten, jonge kerels, die kunnen werken, maar 't niet willen, drinkbroers, die hun kaartje voor nachtverblijf, dat ze van Mevrouw zoo en zoo ontvingen, verkwanselen voor een glas whiskey!

Er zijn er ook andere.

Verongelukten op de levenszee.

In een groote stad treden de contrasten zoo schril op den voorgrond. Even achter 't Embankment hebt ge de drukke straten Strand, Piccadilly, waar ge de groote hôtels en de groote schouwburgen vindt. En als ge tegen half elf, elf uur u van 't Embankment daarheen begeeft, dan ziet ge 't contrast. Daar schittert het van goud en juweelen. In de rijtuigen ziet ge de dames in weelderig avondtoilet, schatten dragend aan het lichaam, ruischend van zijde en fluweel. En bij het rijtuig staat een „chappie," in een stuk zakkengoed gehuld, schurkend de hand uitstreckend.

En soms drukt de hand van den rijke een geldstukje in de hand van den arme, omdat hij in hem een studiekameraad, een schoolmakker, een buurjongen of een familielid heeft ontdekt!

Duizenden armen vindt ge in de millioenenstad. En duizenden insgelijks, die hun tijd en hun krachten, hun geld en hun arbeid geven om te redden, wat nog te redden is.

Ik heb verleden jaar met een deel van dit werk persoonlijk kennis gemaakt. En heb verwonderd gestaan over

hetgeen er gedaan werd, en over de liefde, toewijding en zelfopoffering, waarmee het werd verricht.

Eén van de middelen, waardoor men den Londenschen zwerwer tracht op te voeden tot iets beters dan een zwerwer, tot een nuttig lid der maatschappij, zoo mogelijk, is de natuur. Als het gelukt, deze paria's liefde tot de natuur te doen krijgen, dan is er mogelijkheid op, dat ze genoeg krijgen van het leven op de Londensche straten en gaan verlangen naar het buitenleven. Dan worden uit de zwerwers er eenige naar een kolonie gezonden, ver van de verleiding der groote steden, waar ze leeren arbeiden en den zegen leeren waardeeren, die er ligt in geregelden, eerlijken arbeid. En 't is wonder, men zou 't niet gelooven als men 't niet zag, bij de meesten dezer verworpenen zit er toch nog iets, dat ze oog doet hebben voor Gods schoone schepping. Er zit dikwijls nog een liefde tot de bloemen, een liefde tot de dieren. Een hond, die komt schooiën, krijgt een deel van hun maaltijd, en de vogels kunnen ook op hun deel rekenen. En ze worden familiaar. Een zwerwer, die geen vriend heeft, heeft toch ook nog behoefte aan het bewijzen van vriendschap. Een vader, die zijn kinderen verwaarloost, voelt nog wel wat voor zijn duiven. Een jongen, die met zijn broertjes en zusjes kibbelt, ze kan knauwen en afgrauwen, voelt al zijn zachtere, menschelijke gevoelens ontwaken, als hij zijn mormel van een straat-hond liefkoost.

En kijk nu eens op onze teekening. Wat dunkt u van dat gezicht? 't Is waar, een eerbiedwaardig gezicht is het niet. Er zijn allerlei ondeugden op te lezen. Het leven heeft zijn sporen achtergelaten op dit gelaat en 'k zou den man niet graag mijn beurs toevertrouwen! Maar toch is er iets in dit gelaat, is er op het oogeblik veel in, dat ons doet zeggen: „'t Is toch jammer van dien kerel!" Hij is toch nog een mensch; hij is geen duivel geworden. Er zijn in het hart van dezen zwerwer toch nog goede dingen. En „bobby" kan gerust op een afstand blijven, terwijl deze zwerwer met zijn zeemeeuwen bezig is. Vriendelijkheid en mededeelzaamheid zijn nog niet verdwenen uit deze ziel.

Wie hem dáár nu kon grijpen! Hem een werk kon geven, waarin deze goede eigenschappen ontwikkeld konden worden. Wie nog andere goede eigenschappen kon opsporen. Wie, door de liefde van Christus gedrongen, het voorbeeld van den Meester wist na te volgen, die het gekrookte riet niet verbrak en de rookende vlaswiek niet uitdoofde.

Och, dat is zulk onaangenaam werk! Zoo'n rookende vlaswiek, bah! die dwalmt en kwalmt en vervult uw huis met zijn stank. En als hij uitgebluscht was, uitgetrapt, dan was 't zooveel beter, dan waart ge rook en lucht kwijt.

De Heere Jezus deed het anders. Hij bluschte niet uit, maar wakkerde aan, opdat straks het vonkje weer zou opgloren, en een heldere vlam zou gezien worden in plaats van een smerig-walmend dotje vlas.

Maar . . . de Meester gaf Zich-Zelf.

Hij is nu daar — en Hij roept u.

D.

